

ВОЈНИ СИНДИКАТ СРБИЈЕ

- 25000 Сомбор ул. Стапарски пут Ц-12/2 стан 16 Србија •
 - ПИБ 107854436 • МБ 08940843 • ТР 205-184560-84 •
 - Тел: +38166271112 Телефакс: +38125441211
 - е-пошта: sekretarijat@vojn синдикатсрбије.rs
- ПРВИ И ЈЕДИНИ РЕПРЕЗЕНТАТИВНИ СИНДИКАТ ЗАПОСЛЕНИХ У ОДБРАНИ

Деловодни број: Пр I-31-2/23 Датум: 4. април 2023.

ПРЕДСЕДНИЦА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ Ана Брнабић

Предмет: ПРИГОВОР, на Нацрт Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије, из марта 2023.

Поштована Председнице Владе Републике Србије,

Као овлашћено лице предлагача закона, обавештавамо Вас да Министарство одбране, наставља са праксом нетранспарентне (тајне) израде нацрта закона на штету оних на који се у смислу радних односа и права тај закон односи, а тако што је по трећи пут кријући од синдиката и заинтересоване јавности израдило Нацрт Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије (*"Сл. гласник РС"*, бр. 116/07, 88/09, 101/10-др.закон, 10/15, 88/15 - УС, 36/18 и 94/19 и 74/21 - УС, у даљем тексту Нацрт) који садржи одредбе које су у супротности са Уставом Републике Србије и потврђеним међународним уговорима ратификованим од Републике Србије, са којима морају бити у хармонији и сагласју. Иако је то више пута тражио, и ако му то право гарантују међународне конвенције, Закон о раду и споразум који има закључен са Министарством одбране, Војни синдикат Србије се буквално обмањује од стране администрације Министарства одбране, тако што се непосредно обавештава да Министарство не врши израде прописа, док се то у пракси чини „иза затворених врата“.

Војни синдикат Србије, поздравља решења за поједине одредбе из предметног Нацрта, попут одредаба члана 5. делом члана 6. или члана 10. Нацрта, али већина других одредаба никако не смеју бити усвојене и стављене у правни промет јер умањују већ достигнут ниво људских права из области рада запосленима у Војсци Србије, као и због тога што се њима грубо крше основна људска права и слободе, због чега Вам у циљу спречавања њиховог имплементирања у правни поредак Републике Србије, изјављујемо приговор, за који дајемо следеће, о б р а з л о ж е њ е:

У члану 2. предметног Нацрта, који се односи на члан 46. Закона о Војсци Србије, предлаже се додавање одредбе става 2. који због своје прешироке и прецизно недефинисане формулације, ствара могућност злоупотреба у погледу премештаја и удаљавања из службе без посебног образложења и пристанка официра и подофицира који раде на пословима безбедносне и контраобавештајне заштите, у другу службу или род, под изговором потреба службе који појам такође закон нигде није прецизно дефинисао и за који појам критеријуми уопште не постоје. Да је по среди перфидан покушај да се у Закон о ВС, имплементирају одредбе које ће легализовати самовољу руководиоца у безбедносној и контраобавештајној служби, јасно се види из одредбе садашњег члана 46. Закона о ВС, којој је аутор спорног Нацрта додао други став, а која одредба јасно прописује да је за превођење из једног рода или службе у други род или службу, поред потреба службе, потребан и пристанак официра или подофицира који се преводи, што се сада из неразумљивих и неоправданих разлога искључује у предложеном спорном ставу 2. На описан начин неосновано се у односу на све друге официре и подофицире на служби у ВС и МО, дискриминишу само припадници безбедносних и контраобавештајних служби који би уколико се овај предлог

усвоји били једини који се могу преводити и премештати у други род или службу **без свог пристанка**, што је недопустиво са аспекта стандарда који важе за радне односе и права из радних односа који између осталог забрањују **дискриминацију по личном својству и свакоме гарантују слободан избор рада**. Оваква одредба била би јединствена и усамљена у правном поретку Републике Србије, јер би она у пракси значила да се лицу које је изабрало одређену професију или занимање и у тој професији се усавршавало и специјалистички оспособљавало, супротно његовој вољи може присилно натерати да ради на другом радном месту и на неким другим пословима. У пракси то би било исто као када би се лекар који је нпр. завршио специјализацију у области ортопедије преместио на радно место лекара опште праксе само зато јер као лекар има стручну спремност да и те послове ради, а да за то нико не затражи његов пристанак. У досадашњој пракси ВБА и Војне полиције (која представља службу у којој се ради на пословима безбедности), било је различитих случајева злоупотреба од стране руководиоца покушајем премештања официра и подофицира, а који су такве одлуке побијали и оспоравали различитим правним средствима. У конкретном случају је **очигледна скривена намера** предлагача спорног Нацрта, да олакша руководиоцима да официре и подофицире који раде на пословима безбедносне и контраобавештајне заштите, удаљавају из безбедносних и контраобавештајних служби **без икаквог образложења, а да ови притом немају никакав основ да се од таквих одлука заштите**, што је такође у супротности са Европском социјалном повељом и Европском повељом о људским правима, које забрањују било какву присилу на раду и гарантују ефективну заштиту права радника да зарађује за живот на послу **који је слободно одабрао**¹. Све наведено, овако дефинисану спорну одредбу предложеног става 2. члана 46. Закона о Војсци Србије, дисквалификује из опције имплементирања у било који закон у Р. Србији, па и Закон о Војсци Србије, који као и сви други закони мора бити у сагласју са потврђеним међународним уговорима, нарочито оним који долазе из Европе, **што конкретно није случај**.

У члану 6. предметног Нацрта, који се односи на члан 90б и 90д Закона о Војсци Србије, брисати речи: „**ако то право није(су) остварио(ли) по другом пропису**“. Припадника који је изгубио живот вршећи војну службу, или се тешко повредио на раду или његове ближње, не треба ускраћивати или ограничавати у остваривању права на накнаду трошкова погребна или остваривање било које врсте солидарне или какве друге помоћи од стране Министарства одбране као послодавца, ако помоћ у таквом случају добију, односно остваре по каквом другом основу. Ово пре свега због тога што помоћ коју ова лица остваре по неком другом пропису, по основу чланства у синдикатима, осигурањем код више осигуравајућих кућа и сл. често су симболична и мизерна у односу на штету коју су у конкретном случају ова лица претрпела и која је као таква (нпр. смрт) ненадокнадива. Зато је важно омогућити овим лицима да солидарну помоћ и рефундацију трошкова у случају смрти, тежих повреда и сл. остваре где год је то могуће. У најмању руку је непоштено да нпр. солидарна помоћ синдиката која износи 12.000,00 РСД, уколико се оствари, **искључује солидарну помоћ послодавца**, а таквих случајева је било у пракси. Из наведених разлога важно је да се наведне одредбе измене на начин како смо претходно предложили.

Члан 7. предметног Нацрта, који се односи на члан 98. сада важећег Закона о Војсци Србије, предлаже измену става 2. тако што прописује да прековремени рад не може да траје дуже од четири (4) часа дневно, односно дуже од шездесет (60) часова месечно, **а брише до сада прописано ограничење за прековремени рад од максимално осам (8) часова недељно**. Овако дефинисана одредба је неприхватљива и супротна Уставу и потврђеним међународним уговорима и из више разлога. Уколико би била усвојена, њоме се укида ограничење трајања прековременог рада на недељном нивоу које је тренутно прописано на максимално осам сати, а на месечном нивоу (ако се узме да месец има четири недеље) повећава прековремени рад за 28 сати, у односу на садашње прописано ограничење. Ово јасно указује да се већ достигнути ниво људских и радничких права запослених у Војсци Србије умањује што је противуспавно. На описан начин, у Републици Србији,

¹ Ревидирана европска социјална повеља, део II, члан 1. тачка 2)

једино ће запослени у Војсци Србије, имати прековремени рад у обиму до 60 часова месечно и то без ограничења на недељном нивоу. Неосновани су незаконити и скандалозни разлози наведени у образложењу спорног Нацрта да је ову измену потребно извршити како би се нормативно створили услови за регулацију и исплату остварених прековремених сати, ово пре свега јер професионални припадници ВС **не смеју бити радно ангажовани преко законом прописаног радног времена**, па се намеће питање како су онда и дошли у ситуацију да раде прековремено више од 32 часа месечно. У складу са Делом V чланом 3. став 2. Ревидиране европске социјалне повеље, Република Србија је у случају запослених у оружаним снагама **прихватила све одредбе** прописане овом Повељом осим одредбе члана 6. тачка 4. дела II, који се односи на штрајк. С тим у вези, јасно је да је Република Србије, у случају професионалних припадника Војске Србије, у обавези да поштује, између осталог и одредбу Дела II, члана 2. тачке 1. којом се обавезала да обезбеди разуман број дневних и недељних радних сати, **да се радна недеља постепено смањује** до нивоа који дозвољавају пораст продуктивности и други релевантни фактори. Очигледно је да појединци на важним руководећим дужностима у систему одбране, оваквим противправним изменама закона покушавају да прикрију стање проузроковано искључиво својим лошим руковођењем и командовањем **које је и довело до драстичног смањивања бројног стања** професионалних припадника Војске Србије, а што је неминовно изазвало потребу да преостали професионални припадници војске раде послове више упражњених радних места **на начин недопустив законом и потврђеним међународним уговорима.** Војни синдикат Србије, сматра да се у конкретном случају могу и морају применити други расположиви и популарнији модели унапређења услова рада професионалних припадника војске (нпр. закључењем колективног уговора за делатност одбране којим ће се у већем обиму од закона дефинисати бенефити за запослене и побољшати услови рада у војсци) а како би се војни позив учинио популарнијим и примамљивијим за нову „радну снагу“, а не да се то чини као сада насилним и противправним изменама закона којима се ионако преоптерећени преостали професионални припадници војске додатно оптерећују и **доведе у положај сличан ропству**, односно да непрекидно буду на раду код послодавца и да готово уопште немају слободно време и право на свој приватан живот. Често коришћење фразе да су професионални припадници војске сами и изабрали тај позив, непримерена је и увредљива јер је данас, у 21. веку, професионални припадник сваке војске у Европи, па и српске, **грађанин у униформи**, који ужива сва права гарантована међународним конвенцијама која уређују област основних људских права, у вези са чиме је чак и Европски парламент још 2006. године, дао препоруку.² Предлагач ове одредбе апсолутно није узео у обзир чињеницу да професионални припадници Војске Србије обављају службу дежурства која траје 24 сата и дуже, а то време проведено на раду не рачуна се као прековремени рад. Сваки припадник Војске Србије обавља месечно, просечно 3 службе дежурства од којих бар једну врши викендом тако да је основом ове чињенице укупан број сати проведених на раду и у вези са радом који по закону износи 176 односно 184 сати рада увећан за 56 сати и просечно већ износи 232 односно 240 сати рада, не рачунајући њихов живот и рад у логорским и теренским условима који се такође по основу члана 83. Закона о Војсци Србије, не сматра прековременим радом. **У Европској унији, са чијим нормама морају бити усаглашени и закони у Србији, радно време је ограничено на 48 часова недељно укључујући и прековремени рад.** Ничанска Повеља о основним правима (2000), прокламује да: “Сваки радник има право на ограничење максималних радних сати, на дневни и седмични одмор, и на годишњи период плаћеног одсуства.” У овој области усвојено је неколико упутстава.³ Слична законодавна ограничења постоје и у другим европским државама које нису чланице Европске уније, а на крају сличне одредбе садржи и Устав Србије у делу који прописује право на рад. **Уношење ове спорне одредбе у Закон о ВС, био би правни преседан у кршењу радног права гарантованог Уставом и потврђеним међународним уговорима.** Следеће питање које

² Препорука Европског парламента број 1742 (2006)

³ Упутство Европског парламента и савета 2003/88/ЕЗ од 04. новембра 2003. године, о неким аспектима организације радног времена; Упутство бр. 93/104 од 23. новембра 1993. године...

се поставља јесте питање надокнаде прековременог рада. Ако се прековременим радом од 60 сати месечно **покушава надоместити недостатак људства**, што је апсурдно и очигледно основни разлог, долазимо у ситуацију као кад се кредит подиже по неповољним условима јер за сат прековременог рада запосленом следује 1,5 сати слободно, што је 90 сати месечно. С обзиром да се прековремени рад тромесечно обрачунава, а користи у наредних шест месеци, поставља се питање постоје ли реалне могућности да лице 270 слободних сати односно 33 слободних дана, искористи у времену од 6 месеци јер би то значило одсуство из јединице 5,5 дана сваког месеца. Свако ко је провео у јединицама Војске Србије и три дана, зна да је ово немогуће и да ће запослени на крају остати ускраћени за надокнаде за прековремени рад и без слободних дана стечених по основу прековременог рада и **што ће резултирати новим судским поступцима против послодавца - Републике Србије, и излагању државе непотребним трошковима**. Поред тога, обзиром на просечну старост кадра у јединицама Војске Србије, даље оптерећење прековременим радом, неспорно би довело до погоршања психофизичког здравственог стања запослених и оставило простор за повећање броја ограниченог способних за службу у веома кратком року, али и одливу кадра због незадовољства, што на крају резултира још већим одливом људства из система одбране. Дакле, оваква одредба не само да је противправна, већ је и контрапродуктивна у смислу да се слаба попуна надокнађује новим притисцима на кадар у систему.

Члан 8. Нацрта, који се односи на додавање у Закон о Војсци Србије, новог члана 98а и 98б, који прописују услове за допунски рад ван радног времена код послодавца, противни су одредбама Устава Републике Србије и од Србије потврђених међународних уговора, пре свега Европске социјалне повеље и повеље о људским правима, које гарантују **право на слободан избор рада без ограничења** и као такве су неприхватљиве за имплементирање у Закон о ВС.

Члан 9. Нацрта, који предвиђа да се у члану 110. став 2. Закона о Војсци Србије, после речи: „до две године“, дода зарез и речи: „официру, односно подофициру коју ради на пословима безбедносне и контраобавештајне заштите Министарства одбране и Војске Србије односно који обавља обавештајне послове од значаја за одбрану **до четири године**“, неоснован је и штетан по већину професионалних припадника Војске Србије, који раде на пословима контраобавештајне заштите, јер **доводи у питање основ за њихов бенифицирани стаж и бенефите које остварују по основу специфичне службе и службе под отежаним условима**, а коју неспорно врше. Неистинити су наводи из образложења овог предлога да се допуна овог члана врши из разлога **што егзистира проблем попуне кадром** лица која раде на пословима безбедносне и контраобавештајне заштите МО, **јер тај проблем објективно не постоји**. Контраобавештајна агенција Министарства одбране - ВБА, која се поред интерног, **може несметано попуњавати и кроз јавне конкурсе**, а којих последњих година уопште није било, не може рећи да има проблем са попуном. Зато није јасно које су то мере предузете да се изврши попуна упражњених радних места на пословима безбедносне и контраобавештајне заштите, а које нису дале резултате у попуни кадром, па је сада неопходно старим и „истрошеним“ кадровима који су стекли услов за пензију по сили закона, службу продужити још четири године. Поред тога, актуелни директор ВБА би требао да поднесе образложени извештај надлежним државним органима о томе колико је он лично допринео десетковању кадра којим је контраобавештајна служба била попуњена, а који је годинама успешно радио на пословима безбедносне и контраобавештајне заштите, односно колико је људи из ВБА премештено на дужности ван те контраобавештајне службе у последње три године и због чега. Оно што је највећи проблем овако конструисане одредбе је чињеница да је она једна од највећих сметњи за напредовање млађих старешина на наредне дужности у служби безбедности и контраобавештајне заштите. Наиме, ова одредбе значи да би официри високих чинова могли да остану на својим положајима још четири године, другим речима, **да узурпирају та формацијска места за која се оправдано очекује да буду попуњена млађим и перспективним официрима или државним и војним службеницима**. Ова одредба посебно је спорна јер пре свега доводи у питање основ за бенифицирани радни стаж и додатке плате за рад у контраобавештајној служби која се сада

сматра специфичном службом и службом под отежаним условима, јер се поставља питање степена „трошења“ кадра на овим пословима ако после испуњења услова за пензију могу несметано да раде још четири године. Опште је познато да велики број подофицира и официра, у једном чину проводи и више од десет година, а један од основних разлога је управо недостатак упражњених формацијских места у наредном, вишем чину. Итекако је јасно да кадар који по закону треба да је у пензији, не може допринети одржању нити унапређењу оперативних и функционалних способности, пре свега због психофизичког стања у коме се обично налази на крају своје војничке каријере. Такав кадар више представља терет за систем него што му доприноси. Зато смо става да не треба вршити измену у овој одредби већ настојати да се могућност останка у служби после стицања права на пензију у будућности потпуно укине, осим у заиста оправданим случајевима за лица која се баве научним радом од интереса за одбрану. Важно је нагласити и то, да је последњих година у систему одбране присутна негативна и штетна пракса, да се прописи садржани у правилницима и уредбама, а сада и законска регулатива, **прилагођавају личним потребама појединаца на важним и високим положајима**, који своје службене положаје у том смислу злоупотребљају. Многим у систему одбране је познато да је то случај баш са креирањем овде спорне одредбе јер се она нашла у овом Нацрту Закона **злоупотребом сарадничког односа** лица које је такође на високој дужности у Министарству одбране, а писана је искључиво са циљем да се поједини официри, попут заменика директора ВБА и в.д. начелника 1. цВБА, оставе у систему одбране и након што су испунили услов за пензионисање по сили закона. Да је реч о скривеној намери, јасно се види из чињенице да се годинама уназад по старости много млађим старешинама који раде по уговору на одређено време, уговори продужавају чак и на мизерних 6 месеци, а сада је наводно оправдано да неко ради пуне четири године након што је стекао услов за пензионисање. Ако је горња граница за останак у служби „клизна“ и ако заиста постоји проблем са попуном, зашто се онда не укине ограничење година за пријем у службу у војсци (подофицири 40, а официри 45). Зато смо чврсто на ставу да ова одредба не сме да буде имплементирана у Закон о Војсци Србије, јер је очигледно да је више штетна него што доприноси унапређењу стања ионако забрињавајуће девастираног кадра.

Чланом 12. предметног Нацрта, члан 145. актуелног Закона о Војсци Србије, мења се тако да се дисциплинска одговорност запослених у Војсци Србије, пред послодавцем, **проширује и на њихово понашање ван службе, у време када не раде код послодавца**. На овај начин, **умањује се достигнут ниво људских права** запослених у Војсци Србије, јер су они по сада важећем Закону о Војсци Србије, **дисциплински одговорни послодавцу само за повреду радне дисциплине у служби**. Овако предложеним изменама Закона о ВС, грубо се крши право запослених у Војсци Србије, на поштовање њиховог приватног и породичног живота, које право им је гарантовано нпр. Европском конвенцијом о људским правима, ратификованом од Републике Србије, са којом српски закони мора да буду у сагласју и у вези са којом је у односу на припаднике оружаних снага Европски парламент дао препоруку број 1742 из 2006. године. Наиме, чланом 8. став 2. актуелног Закона о Војсци Србије, прописано је да је **професионални припадник Војске Србије, у радном односу**, па је нејасно у чему аутор предметног Нацрта темељи основ да послодавац на било који начин расправља и одлучује о поступцима и понашању запосленог **ван радног места и неvezано за рад код послодавца**. Из ове законске одредбе јасно произилази да професионални припадници Војске Србије, немају обавезу служења војне обавезе држави, већ да у њу **слободно и својеволно ступају у радни однос и из ње исто тако слободно и својеволно иступају**. Из наведеног се недвосмислено закључује да се овако нормираним одредбама предметног Нацрта, супротно стандардима и нормама од Србије потврђених међународних уговора, од стране послодавца, потпуно неосновано задире у приватност и слободу запослених у Војсци Србије, **што до сада није био случај** и што јасно указује на намеру аутора предметног Нацрта, да умањи и ограничи ниво људских права и слобода запослених у Војсци Србије, и да запослене доведе у положај сличан ропству јер ће њихов живот у потпуности контролисати, а што је противправно и неуставно.

Чланом 13. предметног Нацрта, који се односи на измене и допуне члана 149. актуелног Закона о Војсци Србије, указујемо на следеће недостатке. Тачка 4) даје прешироку могућност тумачења и основ да се запослени у војсци кажњава од стране послодавца за **свако недолично понашање чак и ван службе,** јер је изостављено да се пропише да насилничко, увредљиво или недолично понашање мора да буде учињено у служби. Поред тога закон нигде није објаснио ове појмове и шта се нпр. подразумева под недоличним понашањем. Слично се односи и на тачке 6) до 9), као и тачке 13); 17); 21); 22) и 23), а нарочито тачку 29) која се односи на „свако друго поступање“ и која по систему „оно што нисмо могли да се сетимо“, подразумева све друге могућности прешироког тумачења дисциплинске одговорности на штету запослених у Војсци Србије, а која као таква никако не би смела да буде део закона. Ово тим пре, што се како то воле да нагласе војни дисциплински тужиоци и судови, одговорност за војне дисциплинске преступе расправља према правилима кривичног права, у којем случају сваки деликт мора да буде предвиђен у закону и јасно дефинисан, а овде то није. Тачка 9), мења се тако да се запосленима у Војсци Србије, противно Уставом гарантованом праву на неповредивост физичког и психичког интегритета, прети кажњавањем од стране послодавца уколико своје тело не подвргну тестирању на присуство опојних дрога. Из угла морала то би можда могло да буде оправдано, али из угла правне науке, ако се узме у обзир непосредна примена Устава и Уставом и потврђеним међународним уговорима загарантованих људских права, то је недопустиво јер се **послодавац овлашћује да казни запосленог који користи или се позива на своје Уставом гарантовано људско право.** Посебан проблем и грубо кршење основних људских права професионалних припадника Војске Србије, чини тачка 24), којом се противно Уставом гарантованом праву на рад, по коме свако има право на слободан избор рада и по коме су свима под једнаким условима доступна сва радна места, запосленима у Војсци Србије, **прети кажњавањем уколико раде** уз накнаду или награду ван јединице, односно установе или самостално обављају професионалну делатност. Ниједан послодавац у Републици Србији, не може и не сме условљавати запосленог у погледу права на рад и слободног избора рада ако ради код другог послодавца. Као што смо претходно већ навели, професионални припадник Војске Србије, је у радном односу, а да ли ће он поред тог рада обављати још који, то је искључиво на његовој вољи и слободној одлуци јер му управо ово право јемчи Устав и потврђени међународни уговори и нико му то право ни под којим условима не може одузети или ускратити, нити се он сам тог права може одрећи (члан 60. Устава РС). Поред Устава, право на слободан рад и слободан избор рада свим грађанима Србије гарантује и Европска повеља о основним људским правима, са којом сви закони у Србији мора да буду у сагласју, што је довољан и јасан разлог да се овим спорним одредбама предметног Нацрта, не дозволи имплементација у Закон о Војсци Србије. Грубо кршење права професионалних припадника видљиво је и у одредби тачке 27), којом се противно Уставу Србије и потврђеним међународним уговорима, пре свега конвенцијама Међународне организације рада (МОП), а потом и Европском конвенцијом о људским правима и Европском социјалном повељом, јавне власти оличене у администрацији Министарства одбране-послодавца запослених у Војсци Србије, на перфидан и недопуштен начин, **задирући у независност и самосталност синдиката који су правна лица независна од послодавца,** покушавају да легализују инструмент присиле над запосленима у Војсци Србије, који се синдикално организују и делују. Овакво понашање послодавца забрањено је свим конвенцијама МОП које уређују област синдикалног организовања, али и европским конвенцијама. Важно је нагласити, да је синдикално организовање и деловање свих запослених у Републици Србији, па и запослених у војсци под једнаким условима уређено и прописано Законом о раду, који је у том смислу *lex generalis*, и из које чињенице јасно произилази да Закон о Војсци Србије, као *lex specialis*, мора да буде у сагласју са одредбама потврђених међународних уговора и Закона о раду, а он то није. Чланом 6. Закона о раду, прописано је, да се синдикатом сматра **самостална, демократска и независна организација запослених** у коју се они добровољно удружују ради заступања, представљања, унапређења и заштите својих професионалних, радних, економских, социјалних, културних и других појединачних и колективних интереса. Чланом 13. став 2. Закона о раду, прописано је, да представник запослених, због синдикалног организовања или активности у својству

члана синдиката или учешћа у тим активностима, **не може бити позван на одговорност, нити стављен у неповољнији положај у погледу услова рада**, ако поступа у складу са законом и колективним уговором. Закон о раду штити синдикалног представика на идентичан начин од притисака послодавца и у члану 188. Ако се узме у обзир чињеница, да сада важећи Закон о Војсци Србије, ниједном својом одредбом не уређује (нити то може), питања и права синдиката, већ некаквих група синдикалног карактера, шта год оне представљале, очигледно је да је аутор предметног Нацрта имао “злу намеру”, да **на перфидан начин легализује позивање на дисциплинску одговорност пред послодавцем и кажњавање синдикалних представника запослених у Војсци Србије**, од којих је радњи у складу са међународним конвенцијама **дужан да се уздржава**. Да зло буде веће, то чини једном општом и недореченом нормом, којом сам себи даје могућност слободног и широког тумачења онога што би се могло подвести под разлог и основ за позивање на дисциплинску одговорност и кажњавање запосленог у Војсци Србије, који се синдикално организује и делује. У овој одредби спорно је и то, што се штрајковање наводи као основ за позивање на дисциплинску одговорност, иако Устав Републике Србије, ниједном својом одредбом није предвидео да се право на штрајк било ком запосленом у Србији може потпуно ускратити. Наиме, Устав превиђа да се право на штрајк може ограничити законом, у складу са природом делатности. Међутим, аутор предметног Нацрта, нигде није предвидео нити одредио услове под којима запослени у Војсци Србије, у складу са природом њихове делатности могу да штрајкују, али им је зато супротно Уставу то право потпуно ускратио и уз то им неуставно прети дисциплинским кажњавањем уколико то своје Уставом гарантовано праву буду користили.

На основу свих претходно наведених и детаљно образложених разлога којима се јасно указује на грубо кршење извора права у чијим границама и нормама законодавац мора да креира правне норме, молимо наслов да предузме све из своје надлежности да се спорне одредбе Нацрта Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије, из марта 2023. године, на које смо овде указали у потпуности изопште из текста предметног Нацрта и ставе ван правног промета.

Прилог: Нацрт Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије, из марта 2023. године.

У нади да ћете овај приговор уважити зарад унапређења и владавине права, с поштовањем,

ПРЕДСЕДНИК ВСС

Достављено:

- наслову;
- Председнику Републике Србије и Команданту Војске Србије;
- Члановима скупштинског Одбора за уставна питања и законодавство;
- Члановима скупштинског Одбора за одбрану и унутрашње послове;
- Члановима скупштинског Одбора за људска и мањинска права и равноправност полова;
- Члановима скупштинског Одбора за европске интергације;
- Националном координатору МОП у Србији, на знање;
- Вененцијанској комисији, на знање;
- ЕУРОМИЛ-у на знање;
- а/а